

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118203021
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7118203021.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu R. W., nar. XX.X.XXXX, bytom N., W. XX, zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Zákvašov 1519/55, Považská Bystrica, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.358,49 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 15Csp/49/2018-187 zo dňa 16.1.2020 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.358,49 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.358,49 € od 4.4.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Týmto rozsudkom súd v celom rozsahu vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 1.358,49 € s prísl. zo záväzkového právneho vzťahu strán založeného zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500035373 zo dňa 15.11.2013 (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky v sume 1.500,- €, oproti povinnosti žalobcu ich vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi 70,01 % ročne, v 42 mesačných splátkach po 80,37 € pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) vo výške 70,01 %, priemerná RPMN - 46,06 %, suma poskytnutej čiastke revolvingu bola 790,84 € a celková čiastka úveru na zaplatenie dlžníkom bola 3.375,54 €. Súčasťou úverovej zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok „službu“ spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, za ktorú sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 215,75 €. Zmluva o úvere podľa názoru žalobcu neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, a to údaj o konečnej splatnosti úveru, výšku splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaje o splatnosti jednotlivých splátok zahrňujúci prvú a poslednú splátku a o presnej výške úveru, v zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 úverovej zmluvy n (70,01 %) nie je v súlade s bodom 6 úverovej zmluvy (67,60 %). Schválená RPMN vo výške 67,60 % uvedená v úverovej zmluve nezodpovedá skutočnej výške RPMN (92,98 %), výška odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru 70,01 % je neprimeraná, podstatne prevyšujúca odplatu stanovenú v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v platnom znení v čase uzavretia zmluvy (podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska predstavovali úroky slovenských bánk v

r. 2013 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov - 11,16 %), s poukazom i na prax súdov, ktorá vo všeobecnosti za podstatné prevýšenie odplaty považuje jej prevýšenie o viac ako 20 %. Z uvedených dôvodov podľa žalobcu poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a podklade uvedeného sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného vo výške 1.358,49,- € rozdielu medzi sumou žalovaným poskytnutých peňažných prostriedkov (1.284,25 €) a ním zaplatených platieb vo výške 2.642,74 €.

3. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/427/2018 zo dňa 30.9.2019 zrušil predchádzajúci rozsudok 15Csp/49/2018-93 zo dňa 4.9.2018 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie spor opätovne prejednal. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 455 ods. 1 a 2, § 39, Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2, § 3, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len zák. č. 129/2010 Z.z.), právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy a po vyhodnotení vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok o zaplatenie sumy 1.358,49,- € s prísl. je dôvodný. V odôvodnení rozsudku s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018 uviedol, že zmluva o úvere nemusí obsahovať osobitný údaj o dobe trvania zmluvy, ani údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a pretože v zmluve bol dohodnutý počet splátok úveru 42, z tohto údaja žalobca mal možnosť zistiť, dokedy pri dohodnutom počte splátok bude úver splácať. Rozdiel medzi údajmi RPMN uvedenými v bodoch 5 a 6 úverovej zmluvy (teda medzi návrhom a prijatím návrhu) súd vyhodnotil ako dôvod neplatnosti zmluvy v tejto časti podľa ust. § 39 OZ. Zmluvné podmienky uvedené v článku 8 bod 8.1 a bod 8.4 dohody o poskytnutí služby a v článku 10 zmluvy o úvere posúdil ako neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 5 OZ. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/117/2017 a 2Co/38/2017 a uviedol, že dohoda obsiahnutá v článku 8 bodoch 8.1 a 8.4 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, lebo vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu nebolo skutočne dodané. Na základe úverovej zmluvy sa totiž žalovaný zaviazal, že poskytne žalobcovi úver vo výške 1.500,- € - bod 5 žiadosti o úver, pričom v skutočnosti mu vyplatil len sumu 1.284,25 €, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie služby podľa bodu 8 zmluvy o úvere vo výške 215,75 €, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru žalobcu. Podľa posúdenia súdu rovnako súhlas so započítaním v článku 10 zmluvy o úvere obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo žalovaný poskytuje žalobcovi úver v nižšej sume, než bolo dohodnuté zmluvou o úvere. Z uvedeného súd vyvodil záver, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, a to prijatím plnenia bez právneho dôvodu, resp. z neplatného právneho úkonu, a preto žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi v sume 1.358,49 €, ktorá predstavuje rozdiel medzi žalobcom uhradenými splátkami (bez poplatkov a úrokov) v sume 2.642,74 € a skutočne čerpanými peňažnými prostriedkami 1.284,25 €. Za omeškanie žalovaného so zaplatením dlžnej sumy 1.358,49 € súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ vo výške 5 % ročne vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby až do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu, a keďže žalobca bol v spore plne úspešný, priznal mu nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania. V odvolaní vytkol predovšetkým neodôvodnenosť záveru súdu prvej inštancie, že nedošlo k dohode o výške RPMN, pričom sa súd vôbec nezaoberal tým, či RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Uviedol, že z povahy niektorých náležitostí uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá. Tvrdil, že hodnota RPMN sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávava, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. Napríklad v ust. § 11 ods. 1 písm. c) zákon uvádza, že nesprávne uvedená RPMN spôsobuje bezúročnosť úveru, teda zákon na tomto mieste vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone č. 129/2010 Z.z., a nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Na základe uvedených skutočností podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku

zmluvného vzťahu. Citoval ust. § 2 písm. i) a § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z., ktoré definujú RPMN a vymedzujú, že údaj o RPMN má byť určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Medzi tieto údaje patrí podľa prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru. Namietal, že ak by neurčil údaj RPMN postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s predpokladanou RPMN uvedenou v bode 5 zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z.z. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/2016 zo dňa 29.6.2016. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, potom tento záver je vecne nesprávny. Tvrdil, že nie je daný žiadny zákonný dôvod pre záver, že úver je bezúročný a bezpoplatkový. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16, v zmysle ktorého je povinnosťou všeobecného súdu v rozhodnutí uviesť dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých súd svoje rozhodnutie založil a „vyrovnať“ sa s argumentmi účastníka konania, teda uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie argumentov. Vytkol súdu prvej inštancie, že v rozhodnutí sa nevysporiadal s jeho argumentmi ohľadne spôsobu určenia RPMN. Ak súd prvej inštancie tvrdí, že nedošlo k dohode o RPMN, potom v kontexte jeho námietky vyjadrenej už v podanom odpore proti platobnému rozkazu bolo zákonnou povinnosťou súdu vysvetliť práve dôvod, pre ktorý sa domnieva, že RPMN sa dojednáva. Z uvedeného dôvodu žalovaný považoval rozsudok za nepreskúmateľný v otázke, ktorá bola pre rozhodnutie podstatnou.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok považoval za dostatočne odôvodnený a odvolanie žalovaného za neodôvodnené a účelové. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že k platnému uzavretiu úverovej zmluvy ohľadne RPMN nedošlo, nakoľko v zmysle ust. § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu a musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 cit. zákona. Kontraktačný mechanizmus upravuje ust. § 43a a nasl. OZ, v zmysle ktorých prijatie návrhu na uzavretie zmluvy (akceptácia) nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi (t.j. doručením akceptácie) a týmto okamihom je potom zmluva uzavretá. Pokiaľ prijatie návrhu obsahuje zmeny, je v zmysle § 44 ods. 2 OZ odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh a na uzavretie zmluvy sa potom vyžaduje akceptácia zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, pričom jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie nového návrhu. Konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku a vyjadrení žalobcu ani nevyplýva, že pri určení RPMN úveru by malo ísť o dohodu o výške RPMN, ale poukazujú na to, že nedošlo k prijatiu návrhu zmluvy o úvere, nakoľko ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je to odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s ust. § 44 ods. 2 OZ za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Žalobca teda netvrdí, že údaj RPMN sa určuje dohodou, ako sa mylne domnieva žalovaný, ale tvrdí, že v procese uzatvárania zmluvy je nesúlady medzi RPMN uvedenou v žiadosti o poskytnutie úveru (bod 5), ktorú tam vpísal žalovaný a v zmluve o revolvingovom úvere (bod 6), ktorú tam opätovne vpísal žalovaný, a teda v tejto časti - výška RPMN je zmluva o revolvingovom úvere neplatná. Dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver treba považovať za úver poskytnutý bez úrokov a poplatkov. Uviedol, že súd prvej inštancie okrem tejto nezrovnalosti zároveň poukázal aj na skutočnosť, že úverová zmluva v časti RPMN nezohľadňuje náklady podľa dohody o doplnkovej službe, tak ako to ukladá ust. § 2 písm. g) a i) zák. č. 129/2010 Z.z., čo žalovaný nepoprel, práve naopak potvrdil, že žalobcovi vyplatil na účet nižšiu sumu 1.284,25 €, ako bola poskytnutá čiastka úveru vyplnená v zmluve (1.500,- €). V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/2/2019, v ktorom súd uviedol, že „z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN, je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. Poukázal na nesprávnu výšku RPMN uvedenú v zmluve - 67,60 % ako na matematický a logický nezmysel, nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby (70,01 %). Mal za to, že podmienky vyplývajúce z ust. § 11 ods. 1 cit. zákona nemusia byť splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o čiastočnej neplatnosti úverovej zmluvy, podľa žalobcu v tomto prípade existuje dostatok právnych dôvodov, pre ktoré je úver bezúročný a bezpoplatkový a aj v takom prípade žalobca uhradil žalovanému viac, než mal a žalovaný sa teda bezdôvodne obohatil.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je v podstatnej časti vecne správny, a preto ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12.5.2021 o 10.05 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

7. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. So zreteľom na dôvody, na podklade ktorých súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru, bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov v odvolacom konaní kľúčovou právna otázka správnosti údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) úveru, t.j. náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia.

8. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Súd prvej inštancie záväzkový právny vzťah strán, v ktorom žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobca nesporne v takomto postavení nevystupoval (§ 52 ods. 3 a 4 OZ), celkom správne posúdil ako spotrebiteľský podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a vzhľadom na to správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobcom v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa tiež zákon č. 129/2010 Z.z. I napriek tomu, že na posudzovaný prípad súd prvej inštancie aplikoval správnu normu, čiastočne nesprávne ju ale interpretoval.

10. V prvom rade nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že uvedenie iného údajov o výške RPMN v akceptácii oproti návrhu zmluvy predstavuje modifikáciu obsahu parametrov úveru, a preto je nutné považovať zmluvu v tejto časti v zmysle ust. § 39 OZ za čiastočne neplatnú. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že v bode 5 úverová zmluva podľa jeho označenia obsahovala údaje o požadovanom úvere a v bode 6 údaje o schválenom úvere. V konaní nebolo medzi stranami sporným, že po vyplnení údajov o úvere v bode 5 podpísal úverovú zmluvu (jej koncept) žalobca, že v takejto podobe bol tento návrh úverovej zmluvy predložený žalovanému, ktorý v úverovej zmluve vyplnil údaje podľa predtlaču v bode 6, návrh zmluvy podpísal a v takejto podobe prijatie úverovej zmluvy došlo žalovanému. RPMN úveru je v bode 5 vyjadrená údajom 70,01 % a v bode 6 úverovej zmluvy údajom 67,60 %. Ostatné údaje o úvere, včítane objemu poskytnutých peňazí, výšky úroku, počtu a frekvencie splátok a celkovej sumy, ktorú mal žalobca žalovanému zaplatiť, boli v oboch týchto častiach úverovej zmluvy uvedené rovnako. Ostávalo teda posúdiť otázku, či za týchto okolností pre túto disproporciu došlo alebo nie k stretu prejavov vôle strán, potrebnej pre vznik úverovej zmluvy.

11. Bez potreby hlbšej analýzy totiž možno podľa názoru odvolacieho súdu objektívne vzaté vylúčiť, aby uvedením iného údajov o RPMN v bode 6 úverovej zmluvy, žalovaný vzniesol proti návrhu výhrady alebo návrhy smerujúce k rozšíreniu alebo k obmedzeniu dojednaných práv a povinností. Faktom totiž je, že úverová zmluva má formulárovú podobu, ktorú žalovaný sám pripravil a i v časti 5 sám vyplnil (poverenou osobou), pričom žalobca je v hmotnoprávnej pozícii navrhovateľa tohto právneho úkonu len preto, že si žalovaný v rámci rokovaní o uzavretí zmluvy vymienil ešte posúdiť schopnosť žalobcu splácať úver v žiadanej výške a skrz toho podpísať zmluvu až druhý v poradí. Za tohto stavu je teda nelogické, aby

žalovaný nesúhlasil s vlastnými zmluvnými podmienkami, alebo aby z vlastnej vôle chcel do formulára zmluvy doplniť alebo z nej vypustiť niektoré jej ustanovenie. Preto z pohľadu znenia ust. § 44 ods. 2 veta prvá OZ možno podľa posúdenia odvolacieho súdu úvahy o povahe a následkoch uvedenia iného údaj o RPMN v návrhu zmluvy a v jeho prijatí sústrediť do otázky, či túto disproporciu možno považovať za zmenu zmluvných podmienok oproti návrhu zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaj o RPMN, napriek tomu, že podľa zákona v zmluve o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedený, nie je výsledkom dohody strán, ale matematickým vyjadrením parametrov (úverovej odplaty a nákladov), na ktorých sa účastníci spotrebiteľskej zmluvy dohodli. Pokiaľ preto pri tom istom okruhu zmluvných podmienok s rovnakými parametrami akceptácia oproti návrhu obsahuje iný údaj o RPMN, jedná sa podľa úvahy odvolacieho súdu nad akúkoľvek pochybnosť buď o omyl alebo o opravu nesprávne vypočítaného a dosadeného údaj, a nie jeho zmenu. Takáto oprava či zrejmá nedôslednosť nepredstavujú výhradu, doplnenie a ani zmenu návrhu zmluvy, a preto ju nemožno považovať za jeho odmietnutie. Zároveň nemohla negatívne ovplyvniť právne postavenie spotrebiteľa, pretože opravou došlo k zníženiu hodnoty RPMN.

12. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že úverová zmluva je v tejto časti platná. I napriek tomu je však úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov, ako to v konečnom dôsledku správne uzavrel súd prvej inštancie.

13. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) veta pred bodkočiarkou zák. č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať tiež ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

14. Podľa § 2 písm. i) cit. zákona ročnou percentuálnou mierou nákladov sa pre účely tohto zákona rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

15. Podľa § 2 písm. g) cit. zákona celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa pre účely tohto zákona rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

16. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) cit. zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak (tiež) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

17. Pri výške úveru 1.500 €, mesačnej splátke 80,37 €, počte mesačných splátok 42, odplate za poskytnutie služby 215,75 €, nepredstavuje RPMN v úverovej zmluve deklarovánú hodnotu 67,60 %, ale podľa prepočtov odvolacieho súdu hodnotu 88,77 %. V úverovej zmluve bol teda uvedený údaj o RPMN vo výške nezodpovedajúcej skutočnosti, a to v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa v dôsledku nezohľadnenia odplaty za poskytnutie služby odkladu splatnosti splátok.

18. Podľa ust. § 53 ods. 1 veta prvá OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

19. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné.

20. Cit. zák. ustanovenia zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným, a teda neplatným, je tiež i dojednanie spôsobujúce značnú

nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznúcimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal. Takto je podľa názoru odvolacieho súdu treba z pohľadu ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. nazerať aj na zmluvnú podmienku poskytovania dodatkových služieb. Táto nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez zrejmej materiálnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez tejto pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal. Na strane druhej je notoriou, že dodávateľia predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpolžení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané, alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách, pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by túto, inak paušálne sa vyskytujúcu situáciu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalobca rozhodne nemal objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický a ani iný dôvod, pokiaľ by o dohode o poskytovaní služieb bolo jednané, a to korektné natoľko, aby tomu i porozumel a pokiaľ by i mal reálne na výber, aby na túto podmienku pristúpil. Takúto, pre spotrebiteľa na prvý pohľad zásadne nevýhodnú zmluvnú podmienku, nestačí podľa úvahy odvolacieho súdu kompenzovať len tým, že na ňu spotrebiteľ pristúpi na osobitnom formulári, v ktorom navyiac vyhlási, že na ňu pristúpil dobrovoľne. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž rozumne predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív - úver so službou, majúcou vo svojej podstate len informatívnu povahu a ten istý úver bez tejto služby, avšak lacnejší, vyberie tú prvú napriek tomu, že preňho nemá jasný a konkrétny hodnotový význam a len výrazne zvyšuje jeho náklady, absolútne nemysliteľná. Navyše podľa názoru odvolacieho súdu sa v skutočnosti nejedná zo strany žalovaného o službu, ale len o spôsob, akým skreslil podmienky poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd v okolnostiach posudzovaného prípadu nezistil skutočnosť, ktorá by z pohľadu ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. odôvodňovala záver, že posudzovaná služba odkladu splátok nie je takou, na ktorú žalobca mohol nepristúpiť bez vplyvu na možnosť uzavrieť úverovú zmluvu, aj keď je to v úverovej zmluve formálne deklarované.

21. Riadiac sa týmito úvahami dospel odvolací súd k záveru, že z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN, je potrebné úver poskytnutý žalobcovi považovať za bezúročný a bez poplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bol žalobca povinný žalovanému plniť len v rozsahu poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy č. 8500035373 sumu 1.284,25 €. Súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne uzavrel, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil podľa ust. § 451 ods. 1 OZ, a preto je povinný v zmysle ust. § 457 OZ vrátiť žalobcovi sumu 1.358,49 €, spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške.

22. Keďže žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku o veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal plne procesne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania proti žalovanému.

24. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).